

Arrest

nr. 82 959 van 13 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2012 met referentienummer 15187.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en een Koerd te zijn afkomstig van de wijk Al Mass in Kirkoeq. U zou sinds maart 2010 als chauffeur werkzaam zijn bij de 'Kharas Al Watani' (Nationale Garde - Iraqi Army). In februari 2011 zou u de 'Raid' (majoor) Al Jaza naar Pir Ahmed hebben dienen te vervoeren waarna vier terroristen werden aangehouden. De 'overste' van de terroristen, Abu

Obeid genaamd, zou u in uw wagen naar de K1 kazerne gevoerd hebben. Twee à drie dagen later zou u telefonisch bedreigd zijn door Ansar Al Sunna. Ze zouden de verblijfplaats van Abu Obeid hebben willen weten, zoniet zouden u of uw familie vermoord worden. U zou dit gemeld hebben aan de 'Raid' Al Jaza en hij zou u gevraagd hebben dit aan niemand mee te delen daar er zich in de K1 kazerne wel eens spionnen van Ansar Al Sunna zouden kunnen bevinden. Op 6 februari 2011 zou uw broer (A.M.A.) (OV 6.790.567) vóór zijn winkel een dreigbrief gericht aan u gevonden hebben. Op 17 februari 2011 zou uw echtgenote, (M.M.H.) (OV 6.782.415), in jullie tuin een dreigbrief gevonden hebben. Beiden zouden echter niet op de hoogte geweest zijn van het feit dat het dreigbrieven betrof. U zou bij de politie van Azadi klacht zijn gaan indienen. Op 20 of 21 februari zou u in kader van deze zaak voor de onderzoeksrechter zijn verschenen. Zowel 'Raid' Al Jaza als uw oom zouden u aangeraden hebben het land te verlaten. Op de avond van 24 februari 2011 zou u uw echtgenote en broer meegedeeld hebben dat jullie dienden te vertrekken. De smokkelaar zou jullie, zonder het voorleggen van identiteitsdocumenten, voorbij de checkpoint van het KRG-gebied (Kurdish Regional Government) gebracht hebben. Ook in Turkije zouden jullie illegaal gereisd hebben. Van 28 februari 2011 tot 8 maart 2011 zouden jullie in Istanbul verbleven hebben. U, uw echtgenote en twee kinderen zouden verder illegaal per vrachtwagen zijn gereisd. Uw broer Alan zou in Turkije zijn achtergebleven. Op 15 maart 2011 zou u in België zijn aangekomen en dezelfde dag nog diende u hier een asielaanvraag in. Twee weken later zou uw broer in België zijn gearriveerd. U zou pas twee maanden na uw aankomst in België alle details over de vervolgingsfeiten aan uw broer en echtgenote, die hun asielrelaas baseren op uw vrees voor vervolging, kenbaar hebben gemaakt. In mei 2011 zou u via uw oom documenten ontvangen hebben ter staving van uw identiteit, werk en bedreiging.

B. Motivering

Er dient na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Er dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering door Ansar al Sunna bedreigd te zijn geweest omwille van het vervoeren van een gearresteerde terrorist (gehoorverslag CGVS, p. 13). Zo werden er niet alleen interne tegenstrijdige verklaringen in de loop van uw gehoor opgetekend, ook hebt u verklaringen afgelegd tegenstrijdig met deze van uw echtgenote Hevi en uw broer Alan. Vooreerst verklaart u een eerste dreigtelefoontje te hebben ontvangen toen u **thuis** was, u was niet aan het werk. U gevraagd of uw familie dan niets van dit telefoontje had opgevangen, stelde u op dat moment niet op het werk te zijn geweest, maar ook **niet thuis**. U zou **in de winkel** het telefoontje hebben ontvangen (gehoorverslag CGVS, pp. 13-14).

Verder verklaart u dat op 6 februari 2011 uw broer Alan vóór de winkel een **dreigbrief** gevonden had en deze **ongeopend** aan u overhandigd heeft (gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd hoe uw broer dan wist dat de brief voor u was, antwoordt u dat **hij dit niet wist** (gehoorverslag CGVS, p. 15). In verdere lijn gevraagd waarom hij dan de brief direct aan u gaf, wijt u dit aan het feit dat u de oudste broer bent en verantwoordelijk bent sinds de dood van jullie vader. U voegt daar plots nog aan toe dat uw broer wel kan lezen maar niet zo goed en stelt dan verder **'hij heeft de envelop geopend en zag mijn naam staan in de brief'**, waarna hij de brief terug stak en deze naar mij bracht' (gehoorverslag CGVS, p. 15). Uw broer vertelde op zijn beurt dan weer expliciet dat het schrijven **niet** in een envelop zat (gehoorverslag CGVS broer, p. 14).

Vervolgens dient aangestipt dat, gezien de inhoud van de eerste dreigbrief waarin ook uw broer Alan bedreigd werd, het zeer bevreemdend is, en zelfs weinig geloofwaardig, dat u uw eigen broer **hier niet over ingelicht hebt** (gehoorverslag CGVS, p. 17). U naar de reden hiervoor gevraagd stelt dat u hem gevraagd had de winkel te sluiten, thuis te blijven en vakantie te nemen (gehoorverslag CGVS, p.17). Deze toch wel zeer nonchalante manier van handelen kan totaal niet overtuigen daar uw broer rechtstreeks betroffen was en het niet meer dan logisch is dat u hem op zijn minst zou verwittigen zodat hij op zijn hoede zou zijn.

Weinig overtuigend is ook de vaststelling dat u pas twee maanden na jullie aankomst hier in België én nadat Alan u onder druk had gezet, u hem en uw echtgenote verteld hebt over de arrestatie van de terroristen, de twee dreigbrieven en dreigtelefoon. U zou aanvankelijk, bij het aanvangen van de reis, slechts gezegd hebben dat **'jullie bedreigd werden'**, niets meer en niets minder (gehoorverslag CGVS, pp. 17-18). U vergoelijkt deze gebrekkige informatie door te stellen dat u niets meer vertelde omdat u vreesde dat, zo jullie **in Turkije** zouden worden opgepakt, uw echtgenote wel eens alles zou kunnen doorvertellen aan anderen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Het is echter weinig geloofwaardig dat u uw familieleden die eigenlijk omwille van u een asielaanvraag indienen niet eerder in detail omtrent uw problemen zou hebben ingelicht (gehoorverslag CGVS, p. 18). Even later hiermee geconfronteerd, wijzigt u uw verklaring en stelt u dat u hen al in Turkije ingelicht hebt over het bestaan van **de dreigbrieven** (gehoorverslag CGVS, p. 20). U beweert verder dat uw echtgenote in Turkije **niet veel vragen** heeft gesteld (gehoorverslag CGVS, p. 20), dit terwijl zijzelf verklaart in Turkije **niet**

vernomen te hebben op welke wijze jullie bedreigd werden desondanks het feit dat zij en haar schoonbroer u **veel vragen** hebben gesteld maar u niet antwoordde en stelde dat jullie moesten wachten totdat jullie op een veilige plek waren aangekomen (gehoorverslag CGVS echtgenote, pp. 11 en 12). Uw echtgenote verklaarde tijdens haar interview op het CGVS dat zij **pas in België** vernam dat jullie door middel van dreigbrieven bedreigd zijn (gehoorverslag CGVS echtgenote, pp. 11, 12 en 13). Uw echtgenote gevraagd of u nog op andere manieren bedreigd werd, u maakte immers ook melding van een dreigtelefoon, stelt hier **geen weet van te hebben** (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 14).

Wat betreft de door u neergelegde dreigbrief verklaart u initieel dat deze ondertekend is door Ansar Al Sunna. U dient echter het antwoord schuldig te blijven op de vraag door welke persoon deze brief nog specifiek ondertekend werd (gehoorverslag CGVS, p. 18). Op het einde van de gehoordag nogmaals gevraagd van wie de dreigbrief uitgaat, antwoordt u 'Ansar Al Sunna'. Gevraagd of dit ook zo in de brief vermeld staat, dient u plots **het antwoord schuldig te blijven** en stelt dit gezegd te hebben omdat u aan de telefoon door hen bedreigd werd (gehoorverslag CGVS, pp. 20 en 21). Uit de vertaling uitgevoerd door de tolk op de dag van het gehoor blijkt dat in de hoofding van de dreigbrief alsook onderaan de brief 'Qaeda' staat vermeld en het schrijven ondertekend is door ene **Abu Qassim Al Iraqiya** (gehoorverslag CGVS, p. 20 + vertaling dreigbrief document nr 5 in groene mapje). Geconfronteerd met uw verklaring in de Vragenlijst, dewelke u hebt ingevuld samen met een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS, namelijk dat u twee dreigbrieven van Al Qaeda hebt ontvangen en u vreest door Al Qaeda te worden gedood (zie Vragenlijst dd. 15/04/2011, vraag 3 unt 4 en punt 5, p. 3), beweert u niet Al Qaeda gezegd te hebben, u had de term Al Qaeda gebruikt om aan te tonen 'dat ze zich als groep aanduidde' (gehoorverslag CGVS, p. 21). Gewezen op het feit dat u ten overstaan van de DVZ ook de term Ansar Al Sunna had kunnen vermelden in plaats van Al Qaeda, vergoelijkt u deze discrepantie door te stellen dat het interview op de DVZ kort was en dat Al Qaeda de moedergroep is. Er werden u verder geen details gevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 21). Geconfronteerd met het gegeven dat op het CGVS u ook geen specifieke vraag werd gesteld maar uzelf spontaan Ansar Al Sunna vermeldde in plaats van Al Qaeda, beweert u dat de vraag op het CGVS duidelijk is (gehoorverslag CGVS, p. 21). Het behoeft geen betoog dat bovenstaande vergoelijkingsen geen afdoende verschooning bieden voor deze discrepantie daar het aan u als asielzoeker is om de correcte gegevens mee te delen. Daarenboven hebt u aan het begin van het gehoor op het CGVS meegedeeld dat bij het invullen van uw Vragenlijst alles correct werd genoteerd (gehoorverslag CGVS, p. 1). In dit kader dient daarenboven nog opgemerkt dat uw broer tot op het moment van zijn gehoor op het CGVS **het antwoord schuldig moest blijven** op de vraag door wie de dreigbrief werd opgesteld. Toen uw broer werd gevraagd waarom hij niet bij u hiernaar gepeild had stelde hij 'ik weet het niet' (gehoorverslag CGVS broer, p. 16). Ook deze onwetendheid kan niet overtuigen daar moesten deze feiten zich werkelijk hebben voorgedaan, er toch van uit kan worden gegaan dat uw broer hier zeker het fijne van had willen weten en bij erop zou hebben aangedrongen hieromtrent informatie te krijgen.

De door u neergelegde dreigbrief, met op de achterkant een nota dd. 20/02/2011 van de rechtbank (gehoorverslag CGVS, p. 8 en document nummer 5 in groene mapje) en de klachtindiening dd. 21/02/2011 na de dreigbrief op 17 februari 2011, hebben gezien bovenstaande observaties geen enkele waarde (gehoorverslag CGVS, pp. 8, 14 en 15 + document nummer 6 in groene mapje). Dergelijke stukken hebben enkel waarde ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas wat in uw geval niet zo blijkt te zijn.

Wat betreft uw reisroute doorheen Irak dienen ook hier de nodige vraagtekens te worden gesteld. U beweert niet in het KRG – gebied te kunnen blijven wonen aangezien men daar maar voor een korte periode mag verblijven en een garant dient te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat deze door u geschetste procedure niet strookt met de toegangsprocedure geldend in 2010 waardoor de vraag rijst wanneer u dan wel effectief Kirkook hebt verlaten en op welke wijze u bent gereisd. Sinds eind 2009 geldt de toegangsvoorwaarde niet meer dat er een borgsteller dient te worden opgegeven en wordt er geen melding gemaakt van de noodzaak van het hebben van een garant voor een verblijf in Koerdistan. Daarenboven blijkt na onderzoek uitgevoerd door de federale politie dat uw voorgelegde Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs (uitgegeven in 2010) vervalste documenten zijn (zie politierapporten dd. 24/08/2011 referentie 161725/IRQ/B/11 en 161726/IRQ/Z/11), hetgeen nogmaals doet vermoeden dat u Kirkook al langer hebt verlaten waardoor er andermaal afbreuk wordt gedaan aan de algehele geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Gezien deze vaststellingen kan er ook getwijfeld worden aan de authenticiteit van de identiteitskaarten van uw twee kinderen Mam en Zin die op dezelfde datum als uw identiteitskaart werden uitgegeven, namelijk 13 februari 2010 (gehoorverslag CGVS, p. 8 + zie documenten nummer 10 in groene mapje). In kader van deze door u beweerde reisweg dient aangestipt dat uw broer stelt **niet in Koerdistan te zijn geweest**. Gevraagd of hij hier ook niet gepasseerd is op weg naar Turkije, stelt hij expliciet dat dit niet het geval is

(gehoorverslag CGVS broer, pp. 11-12). Gezien jullie beweren de reis tot Turkije samen te hebben afgelegd, werpt ook deze uitspraak de nodige vraagtekens op en komt andermaal jullie geloofwaardigheid in het gedrang.

De door u neergelegde woonstkaart dateert van 18 september 2007, enkele jaren vóór uw zagezegde vertrek op 24 februari 2011, en toont dus niet aan dat u tot uw beweerde vertrek in Kirkook verbleef (zie document nummer 1 in groene mapje). Uw werkbadge geldig vanaf 4 maart 2010 wijzigt niets aan de twijfel dat u al eerder Kirkook hebt verlaten en dit aangezien dergelijke badges gemakkelijk illegaal te verkrijgen zijn (document nummer 2 in groene mapje; een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit de foto's waarop u afgebeeld staat tijdens het uitvoeren van uw werk kan niet worden afgeleid van wanneer deze dateren (gehoorverslag CGVS, p. 8; document nummer 8 in groene mapje). Het uittreksel van het grondkader dd. 04/01/2004 op uw naam toont enkel dat u in Kirkook in 2004 over grond beschikte, niets meer niets minder (gehoorverslag CGVS, p. 8 + document nummer 7 in groene mapje).

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Kirkook in de provincie At-Ta'mim in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Kirkook te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkook in de provincie At-Ta'mim wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Kirkook merklijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Kirkook is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Kirkook. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in Kirkook leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkook dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Kirkook is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kirkook subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Kirkook nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Kirkook dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Kirkook aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Kirkook blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merklijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Kirkook is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Kirkook, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Kirkook actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Kirkook aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van uw echtgenote, (M. M. H.) (OV 6.782.415), en in hoofde van uw broer, (A. M. A.) (OV 6.790.567), die zich op dezelfde asielmotieven baseren werd er door het CGVS ook een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In de bestreden beslissing is vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Overeenkomstig artikel 3 EVRM mag niemand echter worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Artikel 10 van het EG Verdrag bepaalt dat lidstaten alle algemene of bijzondere maatregelen treffen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit verdrag of uit handelingen van de instellingen der gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen.

Verzoeker benadrukt dat hij geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker heeft dreigbrieven ontvangen van Ansar Al Sunna/Al Qaeda. Verzoeker heeft bovendien aangetoond dat hij van Kirkuk afkomstig is gezien hij daar grondbezitter is.

Verzoeker meent dat het CGVS geen rekening gehouden heeft met deze feiten en hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert. Verzoeker besluit dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.2.1. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Verzoeker omschrijft niet op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van “artikel 10 EG Verdrag” zodat deze schending op onontvankelijke wijze wordt aangevoerd.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is, temeer nu de bestreden beslissing zich niet uitspreekt over een eventuele terugleidingsmaatregel naar het land van herkomst.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In casu is in de bestreden beslissing op gefundeerde wijze uiteengezet waarom verzoeker zijn vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade niet aannemelijk kan maken. Zo kon er geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij door Ansar Al Sunna bedreigd zou zijn omdat er terecht interne tegenstrijdige verklaringen in het verhoor van verzoeker zijn vastgesteld alsook omdat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Bovendien heeft verzoeker een aantal ongeloofwaardige verklaringen afgelegd met betrekking tot de dreigbrieven die hij zou hebben ontvangen. Voorts zijn er twijfels gerezen over de reisweg, zoals die is omschreven door verzoeker tijdens zijn verhoor.

Tevens blijkt dat de door verzoeker bijgebrachte identiteitskaart en nationaliteitsbewijs blijkens onderzoek door de Federale Politie niet authentieke documenten zijn.

Waar verzoeker beweert dat hij aantoonde dat hij van Kirkuk is, merkt verweerder terecht op dat de afkomst van Kirkuk op zich niet betekent dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou hebben.

Voor het overige blijkt dat verzoeker enkel bevestigt dat hij wel degelijk dreigbrieven heeft ontvangen van Ansar Al Sunna, wat deel uitmaakt van Al Qaeda, doch verder geen poging onderneemt om *in concreto* de veelheid aan vaststellingen te weerleggen die leiden tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing te ontkrachten die dan ook staande blijven en door de Raad tot zijne worden gemaakt.

Tot slot blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat er in de provincie At' Tamin in Centraal-Irak actueel geen sprake is van een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c. Verzoeker onderneemt ook in deze geen poging om de omstandige en terechte motivering te weerleggen zodat deze onverminderd staande blijft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS